

— Дѣцата, особно въ нашата махала, сѣ много развалени, крадливи, мръсни — се памѣси Бойковска. Какъ смѣя да пустна при тѣхъ моето? Хайдутинъ ли да стане?!

Дѣдо Генко само наведе глава и се умисли. Или се видѣ побѣденъ, или пъкъ не искаше вѣтъ да възразява.

Отднесъ снахата стана нѣкакъ по-любезна спрѣмо стареца.

### XXIII.

И тѣй, дѣдо Генко почна да се готви да се връща въ Бойково.

Съвсѣмъ обратно на туй, що ставаше въ село. — той обиколи много бойковци и много къщи, канцеларии, гостилници и кафенета, да събере пари и армаганъ за Бойково. Той не забрави Митка Нединъ, или, по софийски, господина Балкански.

По 12½ часѣтъ прѣзъ деня дѣдо Генко прѣскочи боязливо прага на гостилница „Стара-планина“, смѣси се съ народа, изпълнилъ вредъ, и почна да разгледва нагорѣ-надолѣ: хора, картини, лампи и огледала, съ които бѣ украсена гостилницата.

Около покрити съ чисти бѣли покривки маси и обтрупани съ чении и съ шишета разни вина, содова вода, зехтинъ, оцетъ — се бѣха наградили прѣмѣнени, бѣлолики, гологлави чиновници, изтегнати на столове. Носѣше се нѣкакъвъ като въ кошуръ пчели разговоренъ шумъ, изъ който рѣзко се издаваха нескончаемитѣ претенциозни заявления на изгладнѣлия народъ за по-бърза, нова или по-добра порция ястие и щракания на чении, набодки, лъжици, ножове и чаши: приятна музика за изгладнѣлъ стомахъ. Всичко туй допълняше приятниятъ дѣхъ отъ най-разнообразнитѣ ястия на изкусния готвачъ. Слуги уморени, изпотени, въ бѣли пристилки търчеха насамъ нататѣкъ, отиваха, дохаждаха, обърщаха се върху петъ на двадесетъ страни въ двадесетъ секунди, да схванатъ всѣки погледъ, всѣки най-малкъ знакъ и да чуятъ или пъкъ отгатнатъ всѣко желание. Всѣки гостъ бързаше по-скоро да се нахрани, да не изгуби ни минута отъ скъпоцѣнното врѣме. Сѣкашъ, тоя повилнѣлъ свѣтъ бѣше